

Regeling vergoeding kosten woon-werkverkeer

Algemene bepalingen

1. Onder medewerkers worden in deze regeling verstaan degenen die bij de Universiteit Utrecht een dienstverband hebben op grond van de CAO Nederlandse Universiteiten.
2. Onder woon-werkverkeer wordt verstaan het ten minste een maal per week plegen te reizen tussen de woning en of verblijfplaats en de feitelijke werkplek, waarbij binnen een tijdsbestek van 24 uur zowel heen als terug wordt gereisd.
3. Voor het bepalen van het aantal reisdagen wordt uitgegaan van een gemiddelde van 17,8 reisdagen per maand bij een voltijdsaanstelling. Bij een werkrooster van minder dagen per week wordt pro rata een aantal reisdagen berekend.
4. De methode waarmee de afstand tussen woning of verblijfplaats en de feitelijke werkplek wordt gemeten wordt bepaald door het College van Bestuur.

Basisvergoeding

5. Medewerkers hebben voor het woon-werkverkeer recht op een basisvergoeding van €0,10 per km voor ten hoogste 25 km enkele reis.
6. Indien reizen met het openbaar vervoer onmogelijk is vanwege onregelmatige dienst of op grond van fysieke beperkingen van de medewerker wordt de maximale belastingvrije vergoeding verleend. Van fysieke beperkingen is sprake als de medewerker aantoonbaar beschikken over een algemene parkeeronthefving voor gehandicapten.
7. Medewerkers die niet hebben voldaan aan een opgelegde verhuisplicht hebben geen recht op de basisvergoeding.

Vergoeding bij verhuisplicht

8. De medewerker die op grond van de "Regeling onkostenvergoeding bij verhuizing" verhuisplicht is opgelegd heeft in de periode voorafgaande aan de verhuizing en waarin nog niet aan deze plicht hoeft te zijn voldaan recht op volledige vergoeding van de kosten van woon-werkverkeer met het openbaar vervoer, waarbij voor het treinverkeer het tarief van de 2e klasse wordt vergoed. Bij ontstentenis van openbaar vervoer heeft de medewerker recht op de maximale belastingvrije vergoeding van €0,19 per kilometer.

Aanvullende vergoeding

9. In het kader van het keuzemodel arbeidsvoorwaarden kan een aanvullende onkostenvergoeding worden overeengekomen. De aanvullende onkostenvergoeding kan ook worden overeengekomen als geen recht bestaat op basisvergoeding of vergoeding bij verhuisplicht.
10. Als met het openbaar vervoer wordt gereisd kan worden gekozen uit de volgende twee mogelijkheden:
 - a. de aanvullende vergoeding kan bestaan uit de prijs van de vervoerbewijzen, ongeacht de klasse waarin wordt gereisd, verminderd met de reeds ontvangen vergoeding, en vermeerderd met een bedrag van €0,19 per km voor de afstand naar de opstapplaats en vanaf de uitstapplaats.
 - b. de aanvullende vergoeding kan aanvullen tot de maximale belastingvrije vergoeding van €0,19 per kilometer.
11. Als niet wordt aangetoond dat met het openbaar vervoer wordt gereisd kan de aanvullende vergoeding aanvullen tot de maximale belastingvrije vergoeding van €0,19 per kilometer. Administratieve verplichtingen en overige bepalingen
12. Om voor een aanvullende vergoeding van de kosten van openbaar vervoer in aanmerking te komen moet de aanschaf van de vervoersbewijzen worden aangetoond door middel van een factuur of afschrijving.

13. Door de mandataris worden de volgende administratieve verplichtingen opgelegd, tenzij al op andere wijze in registratie van het aantal feitelijk gereisde dagen is voorzien:
 - a. Als de medewerker reist volgens een standaard patroon en minder dan 150 km per dag is geen nadere verantwoording van het gereisde aantal dagen noodzakelijk.
 - b. Als de medewerker reist volgens een standaard patroon, 150 km of meer per dag reist, en kiest voor de aanvullende vergoeding als bedoeld in artikel 11, dan is de medewerker verplicht opgave te doen van het feitelijke gereisde aantal dagen. Op basis van deze opgave vindt nacalculatie plaats. Bij het niet indienen van de opgave vervalt het recht om in het opvolgende kalenderjaar een aanvullende vergoeding te kiezen in het keuzemodel.
 - c. Als de medewerker reist volgens een onregelmatig patroon worden de basisvergoeding en een eventuele aanvullende vergoeding op declaratiebasis uitgekeerd.
14. Bij ziekte worden de basisvergoeding en eventuele aanvullende vergoeding doorbetaald over de maand waarin de ziekmelding heeft plaatsgevonden en de volgende kalendermaand. Daarna wordt de vergoeding stopgezet tot de eerste van de maand volgend op de werkhervatting. Bij gedeeltelijke werkhervatting wordt rekening gehouden met het feitelijk reispatroon.
15. Bij een onderbreking van het reispatroon langer dan 4 weken om redenen anders dan wegens vakantie of ziekte worden de basisvergoeding en eventuele aanvullende vergoeding over deze periode niet toegekend.
16. De mandataris kan in positieve zin van deze regeling afwijken in gevallen waarin deze regeling naar zijn oordeel niet of niet in redelijkheid voorziet, met uitzondering van het bepaalde in artikel 10.

Deze regeling, gewijzigd vastgesteld in overeenstemming met het Lokaal Overleg op 4 december 2019, treedt in werking per 31 december 2019 en vervangt alle voorgaande regelingen.